

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔρχεται ὁ Κύριος εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη. Ἐρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντιλήσασαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν ἵνα τροφὰς ἀγοράσασιν. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὕσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἀντλήμα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; Μὴ σὺ μεῖζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δὲ ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· γύναι, πιστεύουσιν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσεται τῷ πατρί. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρί ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμι ὁ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲντοι εἶπε, τί ζητεῖς ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὕδριαν αὐτῆς ἡ γυνὴ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· δεῦτε ἴδτε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ ἠρώτων αὐτόν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· ραββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐγὼ βρῶσιν ἔχω φαγεῖν, ἢ ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἐλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· μή τις ἠνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐμὸν βρῶμά ἐστιν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἔτι τετραήμερός ἐστι καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἴδου λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσαθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς, μαρτυρούσης ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτόν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτόν μεῖναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶν πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλίαν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός.

Απόδοση στη νεοελληνική:

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἔρχεται ὁ Κύριος εἰς μίαν πόλιν τῆς Σαμαρείας ποὺ λέγεται Συχάρ, κοντὰ εἰς τὸ χωράφι ποὺ ἔδωκε ὁ Ἰακώβ εἰς τὸν Ἰωσήφ, τὸν υἱὸν του. Ἐκεῖ ὑπῆρχε τὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἰησοῦς, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ὁδοπορίαν, ἐκάθησεν, ὅπως ἦτο κοντὰ εἰς τὸ πηγάδι· ἡ ὥρα ἦτο περίπου ἕξη. Ἐρχεται μὴ γυναῖκα ἀπὸ τὴν Σαμαρείαν διὰ νὰ πάρῃ νερό. Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, «Δός μοι νὰ πιῶ», διότι οἱ μαθηταὶ του εἶχαν φύγει εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἀγοράσουν τροφίμα. Ἡ Σαμαρεῖτις γυναῖκα τοῦ λέγει, «Πῶς σὺ ποὺ εἶσαι Ἰουδαῖος ζητᾷς νὰ πιῆς ἀπὸ ἐμὲ ποὺ εἶμαι γυναῖκα αμαρεῖτις;». Διότι οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς Σαμαρεῖτας. Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη, «Ἐὰν ἤξερες τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ καὶ ποῖον εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σοῦ λέγει, «Δός μοι νὰ πιῶ», σὺ θὰ τὸν παρακαλοῦσες καὶ θὰ σοῦ ἔδινε νερὸ ζωντανό». Λέγει εἰς αὐτόν ἡ γυναῖκα, «Κύριε, κουβὰ δὲν ἔχεις καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ, ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις τὸ νερὸ τὸ ζωντανό; Μήπως εἶσαι σὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας Ἰακώβ ποὺ μᾶς ἔδωκε τὸ πηγάδι καὶ ἤπια ἀπὸ αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ τὰ ζῶα του;». Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη, «Ὅποιος πίνει ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ θὰ διψᾷ καὶ πάλιν· ἐκεῖνος ὅμως ποὺ θὰ πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω, θὰ γίνῃ μὴ ἐσωτερικὴ πηγὴ νεροῦ ποὺ θὰ ἀναβρῇ εἰς ζωὴν αἰώνιον». Λέγει εἰς αὐτόν ἡ γυναῖκα, «Κύριε, δός μοι τὸ νερὸ αὐτὸ διὰ νὰ μὴ διψῶ οὔτε νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ ἀντλῶ». Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, Πήγαινε, φώναξε τὸν ἄνδρα σου καὶ ἔλα ἐδῶ». Ἡ γυναῖκα ἀπεκρίθη, «Δὲν ἔχω ἄνδρα». Λέγει εἰς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, «Καλὰ εἶπες ὅτι δὲν ἔχεις ἄνδρα, διότι πέντε ἄνδρες ἐπῆρες καὶ τώρα ἐκεῖνος ποὺ ἔχεις δὲν εἶναι ἄνδρας σου· εἰς αὐτὸ εἶπες ἀλήθεια». Λέγει εἰς αὐτόν ἡ γυναῖκα, «Κύριε, βλέπω ὅτι σὺ εἶσαι προφήτης. Οἱ πατέρες μας εἰς τὸ ὄρος τοῦτο ἐλάτρευαν τὸν Θεόν, ἐνῶ σεῖς λέτε ὅτι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος ὅπου πρέπει νὰ λατρεύεται ὁ Θεός». Λέγει εἰς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, «Πιστεψέ με, γυναῖκα, ὅτι ἔρχεται ὥρα ποὺ οὔτε εἰς τὸ ὄρος τοῦτο οὔτε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα θὰ ατρεύετε τὸν Πατέρα. Σεῖς λατρεύετε ἐκεῖνο ποὺ δὲν ξέρετε, ἐμεῖς λατρεύομεν ἐκεῖνο ποὺ ξέρομε, διότι ἡ σωτηρία ἔρχεται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἀλλ' ἔρχεται ἡ ὥρα, καὶ μάλιστα ἦλθε ἡ ἡμέρα, ποὺ οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θὰ λατρεύουν τὸν Πατέρα πνευματικὰ καὶ ἀληθινὰ, διότι τέτοιοι θέλει ὁ Πατέρας νὰ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν λατρεύουν. Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν λατρεύουν πρέπει νὰ τὸν λατρεύουν πνευματικὰ καὶ ἀληθινὰ». Λέγει εἰς αὐτόν ἡ γυναῖκα, «Ξέρω ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός. Ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, θὰ μᾶς τὰ γνωρίσῃ ὅλα». Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, «Εγὼ εἶμαι ποὺ μιλῶ μαζί σου». Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἦλθον οἱ μαθηταὶ του καὶ ἀπόρησαν ποὺ μιλοῦσε μὲ γυναῖκα, κανεὶς ὅμως δὲν εἶπε, «Τί ζητᾷς» ἢ «Γιατί μιλάς μαζί της;». Ἡ γυναῖκα ἀφῆσε τὴν στάμνα της, ἐπῆγε εἰς τὴν πόλιν καὶ εἶπε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, «Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε ἕναν ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα· μήπως εἶναι αὐτός ὁ Χριστός;». Ἐβῆκαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἤρχοντο σ' αὐτόν. Ἐν τῷ μεταξύ τὸν παρακαλοῦσαν οἱ μαθηταὶ καὶ τοῦ ἔλεγον, «Ραββί, φάγε». Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Εγὼ ἔχω φαγητὸν νὰ φάγω, τὸ ὁποῖον σεῖς δὲν ξέρετε». Ἐλεγον τότε οἱ μαθηταὶ μεταξύ τους, «Μήπως τοῦ ἔφερε κανεὶς νὰ φάγῃ;». Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Τὸ φαγητόν μου εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα ἐκείνου, ποὺ μὲ ἔστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργον του. Δὲν λέτε, «Τέσσερις μῆνες ἀκόμη καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται;». Σηκῶστε τὰ μάτια σας, σὰς λέγω, καὶ ἰδέτε τὰ χωράφια ὅτι εἶναι ἄσπρα, ἔτοιμα πρὸς θερισμόν. Ἡδὴ ὁ θεριστὴς παίρνει μισθὸν καὶ μαζεύει καρπὸν διὰ τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, διὰ νὰ χairoύν μαζί καὶ ὁ σπορευτὴς καὶ ὁ θεριστὴς. Ἐδῶ ἡ παροιμία εἶναι ἀληθινή, ὅτι ἄλλος σπέρνει καὶ ἄλλος θερίζει. Ἐγὼ σὰς ἔστειλα νὰ θερίσετε ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐκοπιάσατε· ἄλλοι ἔχουν κοπιᾶσει καὶ σεῖς ἐμπήκατε εἰς τὸν κόπον τους». Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτας τῆς πόλεως ἐκείνης ἐπίστεψαν εἰς αὐτόν ἐξ αἰτίας τῆς μαρτυρίας τῆς γυναικὸς: «Μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα». Ὅταν λοιπὸν ἦλθον οἱ Σαμαρεῖται πρὸς αὐτόν, τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μείνῃ κοντὰ τους· καὶ ἔμεινε ἐκεῖ δύο ἡμέρες. Καὶ πολλὸν περισσότεροι ἐπίστεψαν ἔπειτα ἀπὸ ὅσα τοὺς εἶπε, εἰς δὲ τὴν γυναῖκα ἔλεγον, «Ὁ λόγος ποὺ πιστεύομεν δὲν εἶναι πλέον τὰ ὅσα μᾶς εἶπες, ἀλλὰ διότι τὸν ἀκούσαμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι καὶ ξέρομεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀληθινὰ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός».

Πράξεις Αποστόλων (ια΄ 19-30)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, οἱ διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ἴσα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας· ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως καὶ προσετέθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὐρῶν αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἰκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν· ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαβος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠύπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποστειλάντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τις ἡμέρες ἐκεῖνες, ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν διασπαρῆ ἔνεκα τοῦ διωγμοῦ, ποὺ ἔγινε ἐξ αἰτίας τοῦ Στεφάνου, ἔφθασαν μέχρι τῆς Φοινίκης καὶ τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἀντιοχείας, ἀλλὰ δὲν ἐκήρυτταν τὸν λόγον σὲ κανένα παρὰ μόνον σὲ Ἰουδαίους. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦ ἦσαν Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἱ ὅποιοι, ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἐμιλοῦσαν εἰς τοὺς ἑλληνιστὰς κηρύττοντες τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καὶ τὸ χεῖρ τοῦ Κυρίου ἦτο μαζί τους καὶ μεγάλος ἀριθμὸς ἐπίστεψε καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὸν Κύριον. Ἐφθασε δὲ ἡ εἶδησις γι' αὐτοὺς εἰς τὰ αὐτὰ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἔστειλαν τὸν Βαρνάβαν ἕως τῆς Ἀντιοχείας. Ὄταν αὐτὸς ἔφθασε καὶ εἶδε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρηκε καὶ παρώτρυνε ὅλους νὰ παραμένουν πιστοὶ εἰς τὸν Κύριον μὲ σταθερὴ καρδιά, διότι ἦτο πραγματικὰ ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ γεμᾶτος Πνεῦμα Ἅγιον καὶ πίστιν. Ἀρκετὸς δὲ λαὸς προσετέθη εἰς τὸν Κύριον. Τότε ὁ Βαρνάβας ἀνεχώρησε εἰς τὴν Ταρσὸν διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν Σαῦλον καὶ ὅταν τὸν εὐρῆκε τὸν ἔφερε εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Ἐμενε δὲ ἕναν ὀλόκληρον χρόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐδίδαξαν πλῆθος πολὺ. Εἰς τὴν Ἀντιόχειαν οἱ μαθηταὶ ὠνομάσθησαν διὰ πρώτην φορὰν Χριστιανοί. Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς κατέβηκαν προφῆται ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Ἐνας δὲ ἀπὸ αὐτοῦ, ὀνομαζόμενος Ἄγαβος, ἐσηκώθηκε καὶ προεῖπε διὰ τοῦ Πνεύματος, ὅτι θὰ ἐγένετο μεγάλη πείνα εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἡ ὁποία καὶ ἔγινε ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Ἀπεφάσισαν δὲ οἱ μαθηταὶ νὰ στείλῃ ὁ καθένας, ἀνάλογα πρὸς τὴν οικονομικὴν του κατάστασιν, βοήθειαν εἰς τοὺς ἀδελφούς ποὺ κατοικοῦσαν εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Αὐτὸ καὶ ἔκαναν καὶ τὴν ἀπέστειλαν εἰς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλου.